

Дело C-327/20

**Резюме на преюдициалното запитване съгласно член 98, параграф 1 от
Процедурния правилник на Съда****Дата на постъпване в Съда:**

22 юли 2020 г.

Запитваща юрисдикция:

Sąd Okręgowy w Opolu (Окръжен съд Ополе, Полша)

Дата на акта за преюдициално запитване:

10 март 2020 г.

Жалбоподател:

Skarb Państwa - Starosta Nyski (Държавни активи — окръжен управител на град Ниса)

Ответник:

New Media Development & Hotel Services Sp. z o.o.

Предмет на спора в главното производство

Присъждане на законни лихви за забава по търговски сделки във връзка с неплащане на такса за дългосрочно ползване.

Предмет и правно основание на преюдициалното запитване

Тълкуване на Директива 2011/7/ЕС във връзка с дългосрочното ползване; въпрос дали понятието стока обхваща недвижимите имоти и дали понятието доставка на стока обхваща отдаването на недвижими имоти за дългосрочно ползване; обхват на понятията търговска сделка и публичен орган; въпрос относно преходните разпоредби

Преюдициални въпроси

- 1 Трябва ли разпоредбите на член 2, точка 1 от Директива 2011/7/ЕС от 16 февруари 2011 г. (ОВ L 95, 1993 г., позиция 29, с изм. [sic]) относно борбата

със забавяне на плащането по търговски сделки (преработена версия) (ОВ L [48,] 23.2.2011 г., стр. 1]) да се тълкуват в смисъл, че не допускат такова разбиране на разпоредбата на член 2 и на член 4, точка 1 от Закона от 8 март 2013 г. за противодействие на прекомерната забава по търговски сделки [ustawa z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych], при което в понятието стока не се включват недвижимите имоти, а в понятието доставка на стока не се включва отдаването на недвижим имот за дългосрочно ползване по смисъла на член 232 и сл. от Гражданския кодекс, а при условията на евентуалност, че това действие не може да бъде признато за предоставяне на услуги?

- 2 В случай на утвърдителен отговор на първия въпрос, трябва ли разпоредбите на член 2, точка 1 от Директива 2011/7/ЕС от 16 февруари 2011 г. (ОВ L 95, 1993 г., позиция 29, с изм. [sic]) относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки (преработена версия) (ОВ L [48,] 23.2.2011 г., стр. 1]) да се тълкуват в смисъл, че не допускат такова разбиране на разпоредбите на член 71 и следв. от Закона от 21 август 1997 г. за стопанисването на недвижимите имоти [ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami] и член 238 от Гражданския кодекс, при което в случай на събиране на годишните такси за дългосрочно ползване, осъществявано от Държавни активи, от субекти, осъществяващи икономическа дейност, които обаче не са били първоначалните субекти, в полза на които Държавни активи учредява право на дългосрочно ползване, а само са придобили това право от други дългосрочни ползватели, то не попада в обхвата на понятията за търговска сделка и за публичен орган по смисъла на член 2, точки 1 и 2 от посочената директива и на член 2 и член 4, точка 1 от Закона от 8 март 2013 г. за противодействие на прекомерната забава по търговски сделки, а при условията на евентуалност, че това действие не попада в обхвата на уредбата съгласно посочените директива и закон?
- 3 В случай на утвърдителен отговор на първия и втория въпрос трябва ли разпоредбите на член 12, параграф 4 от Директива 2011/7/ЕС от 16 февруари 2011 г. относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки (преработена версия) (ОВ L [48,] 23.2.2011 г., стр. 1]) и член 6, параграф 3, буква б) от Директива 2000/35/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 29 юни 2000 година относно борбата със забавяне на плащане по търговските сделки да се тълкуват в смисъл, че не допускат такова разбиране на член 15 от Закона от 8 март 2013 г. за противодействие на прекомерната забава по търговски сделки и на член 12 от Закона от 12 юни 2003 г. за срока за плащане по търговски сделки [ustawa z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminie zapłaty w transakcjach handlowych], което изключва възможността да се прилагат текстовете на посочената директива и транспониращото я законодателство по отношение на договорите за продажба на правото на дългосрочно ползване на настоящия дългосрочен ползвател, задължен за плащането на годишната такса, сключени след 28 април 2013 г. и 1 януари 2004 г., в случай че първоначалното отдаване на

поземления имот за дългосрочно ползване от Държавни активи на друг субект е извършено преди 28 април 2013 г. и 1 януари 2004 г.?

Разпоредби на правото на Съюза, на които е направено позоваване

Директива 2000/35/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 юни 2000 година относно борбата със забавяне на плащане по търговските сделки,

Директива 2011/7/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 2011 година относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки.

Посочени разпоредби от националното право

- Закон от 12 юни 2003 г. за срока за плащане по търговски сделки,
- Закон от 8 март 2013 г. за противодействие на прекомерната забава по търговски сделки,
- Закон от 23 април 1964 г. за приемането на Граждански кодекс [ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny],
- Закон от 21 август 1997 г. за стопанисването на недвижимите имоти.

Кратко представяне на фактите и производството

- 1 Според първоинстанционния съд от събраните доказателства е видно, че ответната страна има задължение да заплати до 31 март 2018 г. годишна такса в размер на 3365,55 PLN за дългосрочно ползване на поземлен имот, разположен в Глухолази, който е собственост на Държавни активи, и тя не е изпълнила същото. Поради това районният съд осъжда ответната страна за сумата от 3365,55 PLN ведно със законната лихва за забава, начислявана от 1 април 2018 г. до датата на изплащане на сумата. Решението относно лихвите е с основание член 481 от Гражданския кодекс.
- 2 За сметка на това районният съд отхвърля иска за законни лихви за забава по търговски сделки. Първоинстанционният съд застъпва становището, че източник на задължението за плащане на годишни такси за дългосрочно използване на поземлен имот са разпоредбите на Закона за стопанисването на недвижимите имоти и Гражданския кодекс, а не, както твърди ищецът, търговска сделка. Освен това районният съд посочва, че ищецът не е бил страна по договора за продажба от 15 май 2014 г., по силата на който ответната страна придобива право на собственост върху недвижим имот и право да ползва поземления имот дългосрочно.

- 3 Ищецът обжалва по въззивен ред относно отхвърлянето на иска за законни лихви за забава по търговски сделки, претендирани на основание на Закона за срока за плащане по търговски сделки.

Основни доводи на страните в главното производство

- 4 В подкрепа на въззивната жалба ищецът посочва, че действително правото на дългосрочно ползване произтича от закона, но за възникването му по отношение на конкретно лице е необходимо сключването на договор, и то в нотариална форма за действителност. Законът за стопанисването на недвижимите имоти определя срока и начина на плащане на дължимите суми, но самото задължение възниква от договора. Ищецът посочва и основните способи за придобиване на право на дългосрочно ползване — на основание на договор, административен акт или по силата на закона. Според жалбоподателя от обстоятелствата по делото и писмените доказателства по него безспорно следва, че задължението на ответната страна за таксата за дългосрочно ползване произтича от договора, сключен в нотариална форма, с предмет придобиване на това право.

Кратко изложение на мотивите за запитването

- 5 По настоящото дело Държавни активи, представлявано от окръжния управител в Ниса, предявява срещу New Media Development & Hotel Services Sp. z o.o. със седалище Варшава иск за плащането на годишна такса за дългосрочно ползване. Тъй като самото искане, отнасящо се до дължимата главница, не се оспорва от никоя от страните и решението на първоинстанционния съд за присъждане на въпросната такса е влязло в сила, предмет на въззивното производство е отхвърленият от първоинстанционния съд иск за присъждане на законни лихви за забава по търговски сделки по смисъла на член 4, параграф 3 от Закона от 8 март 2013 г. за противодействие на прекомерната забава по търговски сделки на основание на разпоредбата на член 7, параграф 1 от посочения закон. Районният съд отхвърля иска, като приема, че таксите за дългосрочно ползване произтичат от самия закон, а не от обвързващия страните договор. Настоящият състав на Окръжния съд обаче приема, с оглед на уредбата на член 73, параграф 5 от Закона от 21 август 1997 г. за стопанисването на недвижимите имоти, че такова задължение произтича от договора за отдаване на недвижим имот за дългосрочно ползване, или пък в случай че такова право се учредява по закон, ex lege възниква договорна връзка между собственика на недвижимия имот и дългосрочния ползвател, поради което становището на първоинстанционния съд в това отношение не следва да бъде съобразявано.
- 6 Поради това в описаната хипотеза възниква въпросът дали при събирането на такива такси Държавни активи може да иска законни лихви за забава по търговски сделки или пък обикновени законни лихви за забава и следователно дали отдаването на недвижим имот за дългосрочно ползване

попада в обхвата на доставката на стока или на предоставянето на услуги по смисъла на член 2 и на член 4, точка 1 от разпоредбите на Закона от 8 март 2013 г. за противодействие на прекомерната забава по търговски сделки, приет за транспониране на Директива 2011/7/ЕС от 16 февруари 2011 г. относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки.

7. Трябва да се изследва възможността за прилагане на разпоредбите на Закона от 8 март 2013 г. за противодействие на прекомерната забава по търговски сделки по отношение на годишните такси за дългосрочно ползване. Поради това трябва да се установи дали този вид договори попадат в приложното поле на разпоредбите на член 2 и на член 4, точка 1 от Закона от 8 март 2013 г. за противодействие на прекомерната забава по търговски сделки.
8. По отношение на разпоредбите на посочения полски закон в доктрината е налице спор дали понятието „стока“ включва недвижимите имоти. Посочва се, че Законът за срока за плащане по търговски сделки и Директива 2011/7/ЕС не дефинират понятието „доставки на стоки“ и самото понятие „стока“.
9. Традиционно в литературата относно договора за продажба с понятието стока се определя вещ, означена по вид като суровина, полуфабрикат или готов продукт. От малко по-различна гледна точка стоката се определя като синоним на движима вещ. Отбелязва се дори, че в редица разпоредби, и по-специално относно икономическия оборот, законодателят си служи с понятието стока като предмет на продажба.
10. В практиката на Съда понятието стока е дефинирано като „всички продукти, притежаващи стойност, измерима в пари, които в това качество могат да са предмет на търговски сделки“ (решение от 10 декември 1968 г., Комисия/Италия, 7/68, EU:C:1968:51, стр. 617). Допълнително в литературата и практиката на Съда е посочено, че по същество стоката е телесна вещ (решение от 30 април 1974 г., Sacchi, 155/73, EU:C:1974:40, стр. 409). С развитието на съдебната практика се уточнява, че понятието за материалния характер на продукта не може да се схваща дословно. Поради това за вид стока се признава и електрическата енергия (решение от 16 юли 1964 г., Costa/E.N.E.L, 6/64, EU:C:1964:34, стр. 1195). Впоследствие е изяснено, че стоката може да има отрицателна стойност. По този начин като стоки са квалифицирани отпадъците (решение от 9 юли 1992 г., Комисия/Белгия, C-2/90, EU:C:1992:310).
11. В доктрината се посочва, че понятието „доставка“ трябва да се разбира като прехвърляне на права върху стока или предоставяне на стока за временно ползване. С оглед на това под доставка на стоки трябва да се разбира прехвърлянето на права върху вещи, електроенергия, вода, газ, централно отопление или друго съответно право (продажба). Оказва се също, че под понятието доставка на стоки трябва да се разбира и отдаването на

определена вещ или право за временно ползване (напр. наем, заем за послужване, лизинг).

- 12 Поради това най-напред се открояват договорите като продажбата, замяната, дарението, а също и договорите, предметът на чиято престация се свежда до отдаване на вещ или право за временно, преходно ползване. Трябва обаче да се отбележи, че в литературата е изразено становището, че извън категорията на доставката на стоки попада отдаването на вещи или права за временно ползване на основание на договор за наем, заем за послужване или лизинг. Мотив за това е, че предоставянето на стока за временно ползване не съответства на последователното разбиране на понятието за доставка. В това отношение в доктрината се откриват различни становища.
- 13 В практиката на Съда е посочено, че за характеризиране на понятието „услуга“ водещ е личният елемент (решения на Съда от 5 юни 1997 г., *SETTIG/Ypourgos Ergasias*, C-398/95, EU:C:1997:282, от 3 юни 1992 г., *Комисия/Италия*, C-360/89, EU:C:1992:235, от 28 март 1996 г., *Guiot*, C-272/94, EU:C:1996:147). Допълнителни характерни елементи, характеризиращи понятието предоставяне на услуги, са възмездността, срочността и трансграничният характер.
- 14 Следва също да се отбележи, че въпросът дали понятието стока по смисъла на споменатия закон включва недвижимите вещи, а доставката отдаването на вещи за временно ползване, не е бил предмет на разглеждане нито в практиката на Sąd Najwyższy (Върховния съд) по този закон, нито на Съда на Европейския съюз.
- 15 Трябва да се определи дали отдаването на недвижими вещи за дългосрочно ползване представлява доставка на стока и евентуално, ако се възприеме по-слабо застъпваното становище, предоставяне на услуги по смисъла на споменатите закон и директива. В съответствие с припомнената по-горе уредба на Гражданския кодекс и Закона за стопанисването на недвижимите имоти този институт е специфичен, тъй като да отдават недвижими имоти за дългосрочно ползване могат само Държавни активи и субектите на местното самоуправление. В Гражданския кодекс дългосрочното ползване фигурира сред вещните права. Същевременно то се характеризира с висока степен на насищане с административни елементи. Институтът на дългосрочното ползване е вид абсолютно право върху чужда вещ, даващо възможност за дългосрочно ползване на публични недвижими имоти.
- 16 В систематиката на вещните права правото на дългосрочно ползване попада между правото на собственост и ограничените вещни права. Поради това в литературата и съдебната практика преобладава становището, че това право е с междинен характер. Тази особеност е причина дългосрочното ползване да притежава типични свойства на правото на собственост и на ограничените вещни права. В това отношение се обръща внимание, че този дуализъм се проявява най-ясно на плоскостта на две групи отношения,

свързани с дългосрочното ползване. В отношенията с трети лица дългосрочният ползвател заема положение, сходно с това на собственика.

- 17 В отношенията между дългосрочния ползвател и собственика на дългосрочно ползвания поземлен имот от своя страна се проявяват типични особености на правото върху чужда вещ. Поради това се изразява позицията, че в тези отношения следва да се прилагат разпоредбите относно ограничените вещни права. Трябва обаче да се добави, че в някои отношения връзките между собственика и дългосрочния ползвател ще проявяват особености, характерни за облигационните отношения, които ще допълват основното вещноправно правоотношение.
- 18 Причисляването на дългосрочното ползване към вещните права еднозначно влияе върху това, че това право е абсолютно и имуществено по характер. Освен това то е възмездно, прехвърлимо, наследимо и подлежи на принудително изпълнение. С оглед на целите, които обслужва в правния ред, дългосрочното ползване е уредено като временно право, тъй като може да бъде учредено за максимален срок от 99 години, а по изключение за по-кратък срок, но не по-малко от 40 години. Посочените функции на това право предопределят и класифицирането му като целево право в смисъл, че в договора, с който се учредява, трябва да се определи начинът на използване на поземления имот.
- 19 Поначало дългосрочното ползване обикновено възниква на основание на договор, но до 1990 г. същото възниква с административен акт, а освен това в няколко закона законодателят предвижда право на дългосрочно ползване да възниква по силата на закона.
- 20 От нотариалния акт е видно, че процесният имот е отдаден за дългосрочно ползване до 5 декември 2089 г. Това право не е изключено от по-нататъшно участие в икономическия оборот, а настоящият ползвател го придобива с договор от 15 май 2014 г.
- 21 Според Sąd Okręgowy (Окръжния съд) по настоящото дело се установява, че е възможно да се приемат становищата от доктрината, съгласно които с оглед на дефинициите на директивата и закона за нейното транспониране недвижимата вещ е стока. Липсват и пречки да се приеме, че поначало отдаването на недвижим имот за дългосрочно ползване попада в понятието за доставка на стоки и евентуално в предоставянето на услуги по смисъла на споменатите закон и директива, тъй като е налице отдаване на вещ за временно ползване.
- 22 Ако се допусне, че Съдът възприеме това становище, тоест че отдаването на недвижим имот за дългосрочно ползване попада в понятието за доставка на стоки и евентуално в предоставянето на услуги, при настоящата фактическа обстановка на свой ред възниква проблемът дали събирането на такси за дългосрочно ползване от страна на Държавни активи от субектите, които не

са били страна по първоначалната сделка за отдаване на недвижим имот за дългосрочно ползване, попада в понятието за търговска сделка по смисъла на член 2 и член 4, точка 1 от Закона от 8 март 2013 г. за противодействие на прекомерната забава по търговски сделки, с който се транспонира Директива 2011/7/ЕС от 16 февруари 2011 г. относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки. Член 2, точка 2 от тази директива посочва, че понятието „публичен орган“ означава всеки възлагащ орган, както е определен в член 2, параграф 1, буква а) от Директива 2004/17/ЕО и в член 1, параграф 9 от Директива 2004/18/ЕО, независимо от предмета или стойността на договора. Съдържанието на тази разпоредба изглежда показва, че разпоредбите на директивата, а следователно и на посочения закон, се прилагат за Държавни активи само относно договори, сключвани посредством обществени поръчки, което е по-скоро невъзможно при отдаването на недвижими имоти за дългосрочно ползване.

- 23 Ако се приеме, че в обхвата на директивата, а оттам и на закона, попада всяка икономическа дейност на държавата по отношение на други субекти, тоест сключването на договори, включително за дългосрочно ползване, все пак както вече бе отбелязано, първоначалното отдаване на недвижимия имот за дългосрочно ползване може да възникне и посредством административен акт или по силата на самия закон. Освен това теоретично съществува възможност за разпореждане с правото върху недвижимия имот в полза на лице, което първоначално не е било предприятие, за дейност, несвързана с икономическа дейност, а впоследствие след промяна на предназначението на имота или след като лицето започне да осъществява икономическа дейност, той да стане недвижим имот, използван за нуждите на икономическа дейност, или пък да бъде продаден от лице, което не е предприятие, на предприятие, което да започне да осъществява икономическа дейност в съответния имот.
- 24 Поради това възниква въпросът дали по дела за плащане на годишна такса, която винаги се дължи от актуалния дългосрочен ползвател, който обаче, както в настоящия случай, вече е последващ притежател на основание на договор за покупко-продажба на правото на дългосрочно ползване, трябва да се изследват обстоятелствата, при които е възникнало самото право на дългосрочно ползване, тоест дали по договор и то след процедура за възлагане, или пък по закон или по силата на административен акт, както и дали първоначалният приобретател на правото в момента на придобиване е бил предприятие, което е придобило правото върху поземления имот за нуждите на икономическа дейност.
- 25 Възниква и въпросът дали за търговска сделка може да се признае единствено първоначалният договор за учредяване на дългосрочно ползване и само тогава Държавни активи може да събира по-високи лихви в случай на забава на дългосрочния ползвател да изплати годишната такса, а в случай на разпореждане с това право губи тази възможност или пък трябва да се приеме, че приобретателят на правото на дългосрочно ползване встъпва

вместо праводателя като страна по първоначалния договор за учредяване на дългосрочно ползване и Държавни активи може да разпростре последиците от първоначалната търговска сделка по отношение на последващ субект. И двата подхода биха открили необходимостта да се изследват първоначалните обстоятелства, при които възниква правото на дългосрочно ползване, за да се прецени дали са били изпълнени условията за търговска сделка по смисъла на Закона от 8 март 2013 г. за противодействие на прекомерната забава по търговски сделки и Директива 2011/7/ЕС от 16 февруари 2011 г. относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки. Възможен е и подход, при който търговска сделка е договорът за прехвърляне на правото на дългосрочно ползване на последващ ползвател, който обаче се сключва без участието на Държавни активи, а последиците от него по силата на член 71 от Закона за стопанисването на недвижимите имоти се разпростират и по отношение на Държавни активи, което на основание на същата тази търговска сделка може да изисква плащане на по-високи лихви за забава на основание на Закона от 8 март 2013 г. за противодействие на прекомерната забава по търговски сделки.

- 26 Тук трябва също да се отбележи, че действително размерът на годишната вноска за дългосрочно ползване поначало се определя в договора — в съответствие с член 73, параграф 5 от Закона за стопанисването на недвижимите имоти, а начинът за определяне на размера на таксата, както и редът за промяна на същия са законово уредени, така че първо органът, отдаващ недвижимия имот за дългосрочно ползване в рамките на административно производство, определя новия размер на таксата или отказва да го промени, а след приключване на административното производство ползвателят има право да поиска определяне на тази такса от съда с обща компетентност (а не от административния съд).
- 27 Съгласно възприетото в доктрината и съдебната практика становище задължението за годишна такса е гражданскоправно. То наподобява типично облигационно правоотношение. Вземайки под внимание обаче формализирания способ за определяне на тази такса и за нейната промяна, както и факта, че оправомощени да я събират са само Държавни активи и органите на местното самоуправление в качеството на субекти, изключително овластени да учредяват право на дългосрочно ползване, по всички личи, че таксите за дългосрочно ползване наподобяват публичноправен налог. При все това в полската правна система в крайна сметка исковете за плащане на тази такса се гледат от съдилищата с обща компетентност както по настоящото дело и изпълнението на тези такси е по реда на Гражданския процесуален кодекс.
- 28 Следващият проблем, свързан с това дали таксата за дългосрочно ползване попада в категорията на търговските сделки по смисъла на посочените разпоредби, възниква във връзка с това как следва да се разбира законовият текст, съдържащ се в член 4, точка 1 от посочения Закон от 8 март 2013 г. за противодействие на прекомерната забава по търговски сделки, където се

съдържа изразът „във връзка с осъществяваната дейност“. Възниква въпросът дали става дума за всяка дейност на органите на публична власт или пък за икономическата дейност, а не за изпълнението на наложени от закона публични задачи.

- 29 Ако намерението на законодателя на Съюза е било да обхване дейностите на публичните органи, свързани само с икономическата дейност, по въпроса дали събирането на такси за дългосрочно ползване е икономическа дейност също няма еднозначно мнение в полската съдебна практика.
- 30 Не е разрешен и въпросът дали Директива 2011/7/ЕС от 16 февруари 2011 г. относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки е следвало да обхване всички търговски сделки на публичните субекти, независимо дали са били осъществени за целите на икономическа дейност или пък единствено в изпълнение на собствените им задачи и независимо от формата на сделката, тоест дали е била сключена в рамките на обществена поръчка.
- 31 Ако следва да се приеме, че договорите за отдаване на недвижим имот за дългосрочно ползване попадат в обхвата на понятието доставка на стока и предоставяне на услуги и че тази дейност на Държавни активи относно събирането на годишни такси от последващи дългосрочно ползватели попада в приложното поле на разпоредбите от Закона от 8 март 2013 г. за противодействие на прекомерната забава по търговски сделки, който е приет за транспониране на Директива 2011/7/ЕС от 16 февруари 2011 г. относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки, възниква и въпросът относно преходните разпоредби.
- 32 Както член 6 от Директива 2000/35/ЕО от 29 юни 2000 г. относно борбата със забавяне на плащане по търговските сделки, така и член 12 от Директива 2011/7/ЕС от 16 февруари 2011 г. относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки оправомощават държавите членки да не разпростират прилагането на уредбата по директивите по отношение на договори, сключени преди влизането им в сила. По настоящото дело обаче е налице срочна престация, платима ежегодно.
- 33 Въпреки че първоначалният договор или юридическият факт, от който възниква дългосрочно ползване, често предшества влизането в сила на настоящата уредба, договорите за прехвърляне на дългосрочното ползване се сключват, а следователно задължението за плащане на годишната такса за дългосрочно ползване възниква след влизането в сила на посочената уредба, както по настоящото дело (15 май 2014 г.).
- 34 Поради това възниква въпрос дали за търговска сделка, попадаща под действието на посочените закони и директиви, трябва да се признае само първоначалният договор за отдаване на недвижим имот за дългосрочно ползване или пък търговска сделка, и то с последици по отношение на публичния орган, който не е страна по него, е само договорът, с който

определен дългосрочен ползвател придобива своето право от предходен дългосрочен ползвател.

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ